

bruges til jevnlig forekommende Documenter. Et Mindretal i Udvalget har troet, at man skulde gaae videre i denne Retning, og har derfor under Nr. 6 stillet et Forslag, som gaaer ud paa, at de sidste Ord af § 6: „af indtil 4 pCt.“ skulde udgaae. Meningen hermed er, at Indenrigsministeren skulde være uindskrænket i sin Bemyndigelse til at tilstaae Rabat, saa at han efter Omstændighederne kunde tilstaae mere end 4 pCt., naar han derved kunde fremkalde Lyst til at give sig af med Forhandlingen af stemplet Papir eller Stempelmærker. Udvalgets Fleertal har imidlertid anseet det for saavel i og for sig rigtigt som meest overensstemmende med de constitutionelle Principer i finansielle Forhold at sætte en Begrænsning for Indenrigsministeriet og har troet, at den, der findes i Udkastets § 6, nemlig 4 pCt., vilde være passende. Den hele Bestemmelse fremtræder iøvrigt ikke som noget ganske Nyt; den har, som de ærede Medlemmer bekjendt, noget Tilsvarende i, hvad der nu finder Sted med Hensyn til Forhandlingen af Postfrimærker, hvor ogsaa 4 pCt. er den Rabat, der tilstaaes.

Derneft maa jeg tillade mig at henlede det ærede Things særdeles Opmærksomhed paa § 7. I denne Paragraph fremtræder en Forandring i det nu Bestaaende, som vistnok maa erkjendes for at være meget hensigtsmæssig; man ophæver nemlig i denne Paragraph det saakaldte Centralisationsystem, der for Tiden finder Sted med Hensyn til det hele Stempelpapirsvæsen. Alle Sager angaaende Stempelpapir gaae nu og skulde gaae til Indenrigsministeriet; naar der f. Ex. er Spørgsmaal om Brugen af Stempelpapir, om Efterstempling af et fra først af paa ustemplet Papir oprettet Document, om en Stempelpapirsforfeelse er begaaet eller om Mulkts Idømmelse, skal Sagen altid gaae til Indenrigsministeriet. Det vil være let at indsee, at denne Indretning efter det nu Bestaaende medfører Ulemper; naar saaledes Vedkommende, der paa ustemplet Papir have oprettet et stempelpligtigt Document, hoo langt fra Kjøbenhavn og Aars-tiden maaskee kan lægge Hindringer i veien for Forsendelsen frem og tilbage, er det klart, at det kan frembyde betydelige Ulemper, at Papiret dog skal til Kjøbenhavn for at stemples.

Udkastet gjør altsaa i saa Henseende — forekommer det mig — en meget betydelig Forandring, idet det nemlig henlægger Myndigheden til at træffe Bestemmelse i saa Henseende fra Indenrigsministeriet til Amtmanden, som jo er den locale Overautoritet.

Jeg kommer derefter til § 8, som handler om Ombytningen af Stempelpapir og Tilbagebetaling af den erlagte Taxt i visse Tilfælde. Udvalget har ikke været fuldkommen enig med Hensyn til det sidste Stykke i denne Paragraph; det hele Udvalg har vel forenet sig om det Forslag, at Ombytning af bestadiget Stempelpapir ikke blot skulde kunne stæe ved Hovedcontoiret i Kjøbenhavn, men ogsaa hos Forhandlerne rundt omkring i Landet, men 4 af Udvalgets Medlemmer have desuden meent, at saavel Ombytningen af bestadiget Papir, som Tilbagebetalingen af den erlagte Taxt skulde finde Sted uden videre Udgift for den Paagjældende, hvorimod et Mindretal har meent, at Bestemmelsen, som findes i sidste Stykke af § 8, hvorefter der skal erlægges i det Mindste 4 ß for ethvert Stykke Papir, men iøvrigt 2 ß af hver Rd., vel er noget strengere, end den behøver at være, men at der dog var Anledning til at foreskrive en lav Kjendelse, der skulde erlægges i de omhandlede Tilfælde. Jeg kan ikke tale paa Fleertallets Vegne, da jeg selv hører til Mindretallet i dette Tilfælde, hvorimod jeg maaskee maa tillade mig at forsvare den Indstilling, som Mindretallet har gjort og som findes under Nr. 10. Man vil see, at Forslaget gaaer ud paa, at der i alle Tilfælde skal erlægges 4 ß for ethvert Stykke Papir, men ikke mere, uden Hensyn til; hvor høi Taxt Papiret iøvrigt har. Naar vi ikke have kunnet slutte os til det Forslag, der er gjort af Udvalgets Fleertal om, at Ombytningen skulde være aldeles fri, saa er det begrundet deels deri, at man synes, at det ikke er i sin Orden, at Vedkommende saa at sige opmuntres til at omgaaes letfindig eller uordentlig med det Stempelpapir, de have kjøbt, og derved paaføre Statskassen Beskostning og dens Betjente Uleilighed, men det er navnlig ogsaa begrundet deri, at, som jeg før tillod mig at bemærke, det stemplede Papir ingenlunde er ganske bil-